

NYHETSBRIV **INDIEN**

Utgivet av *Indienspecialisten EMPATUM*
Engelbrektsgatan 39, 114 32 Stockholm.
Tel 08-411 04 08. E-post: nyhetsbrev@empatum.se
Redaktör och ansvarig utgivare: David Ståhl
Hemsida: www.empatum.se

Ernst & Young:

INDIENSEMINARIUM

Seminarierna om Indien duggar plötsligt tätt igen efter en tids svacka. Den 4 november 2015 anordnade Ernst & Young ett halvdagsseminarium helt tillägnat kulturkommunikation mellan Sverige och Indien. Seminariet, som hade titeln "Cross-Cultural Communication" var mycket bra och höll hög standard, dels beroende på att man endast hade fyra, alla kompetenta, talare, dels på att ämnet var väl avgränsat.

Alla talarna var överens om att intresset för kulturkommunikation bland svenska företag har ökat på sista tiden. Sweden-India Business Councils generalsekreterare **Robin Sukhia** gick t.o.m. så långt att han utbrast att kulturträning är den bästa investeringen. Musik för Redaktörens öron! Robin Sukhia gav en exposé över Indiens historia efter att ha fastslagit att det är vår historia som skapar vår kultur. Indiens långa historia är mycket närvarande i nuet, och indierna kan sin historia på ett helt annat sätt än svenskar. Både indier och svenskar har bestämda uppfattningar om sig själva, s.k. självbilder. USA och Indien är båda religiösa länder. I Sverige och Indien värdesätter man kunskap.

Håkan Kingstedt, f.d. Sandvik i Indien, sade att det tog ungefär ett år för hans nykomponerade ledningsgrupp att fungera i Indien. En svensk chef vill gärna söka konsensus och fråga efter de underordnades åsikter. Detta kan tolkas som svaghet i Indien. Svenskens sätt att fatta beslut genom att säga "Då säger vi väl det..." innebär ibland att indierna inte märker att ett beslut har fattats.

Abhijeet Kelkar, som startat och driver ett företag i Sverige berättade om sina första intryck då han kom till Sverige för femton år sedan. Järnvägsstationerna är tomma på människor, det finns ofta ingen att fråga om vägen, märkligt med svenskarnas vana att avtala möten sex månader i förväg och mycket mer. I Sverige litar man på systemet, i Indien litar man på individer, d.v.s. om man känner dem. I Sverige är det lätt att få betalt, pengarna kommer in automatiskt på bankkontot under det att man i Indien ofta måste övertala kunderna att betala.

Ronia Virginia tyckte också att Arlanda var tomt och kallt när hon anlände till Sverige. Hon anser att attityden till hierarkier är ett problem mellan indier och svenskar. Svenskar respekterar ofta inte indiernas hierarkier utan vill bryta dem. De ser hierarkier som någonting ont, för indierna är de nödvändiga. Hon berättade om ett seminarium på ett svenskt företag. Innan mötet kommer det in en kvinna och gör iordning i lokalen och ställer upp s.k. pull-ups (upp-och-nervända rullgardiner). Först senare, när Ronia fick hennes visitkort, framgick det att hon var verkställande direktören! Detta är otänkbart i Indien. Indierna förväntar sig att chefen skall visa intresse och fråga hur projektet går nästintill dagligen, i Sverige uppfattas detta som att chefen flåsar en i nacken.

Alla talarna var överens om att man måste lära känna sig själv för att kunna förstå andra. Vi svenskar är ingalunda "normala", vi är "konstiga" på många sätt. Vår avsaknad av religiositet och bristande intresse för kultur och filosofi, vi är dåliga på networking ("knyta kontakter" på svenska), vår trygghets- och lagomentalitet. Avvikande är också våra organisationers platthet, fast Nyhetsbrevets Redaktör anser nog att detta är lite överdrivet. Visst är vi platta, men vi är också mycket noggranna med "befogenhet" och "behörighet". Alla talarna kom med personliga reflexioner och anekdoter och åhörarna deltog livligt i den efterföljande diskussionen.

Nr 1 2016

Utkommer 5 gånger per år
Tjugoandra årgången

SVENSK-INDISKA
FÖRENINGEN

Den gångna terminen har bjudit på tvåra kast mellan högt och lågt. Föreningen medverkade vid Kulturnatten i Uppsala, där **Stig Lundgren** föreläste om konstens roll i hinduismen och visade **English Vinglish**, en av de senaste årens mest hyllade Bollywood-filmer. **PK Mahanandia** och **Per J Andersson** talade på Etnografiska muséet om hur det är att växa upp som stamfolk och oberörbar i norra Indien, och om boken *New Delhi till Borås*. Människorättsadvokaten **Parul Sharma** presenterade sin nya bok om mänskliga rättigheter i Indien.

Och så firade vi **Diwali**! Årets fest hölls på Clarion Hotel i Stockholm och var mycket välbesökt och uppskattad. Indisk dans och dockteater uppfördes på scenen, och vice ordförande **Mohinder Singh** var som vanligt ansvarig för det arbetet.

Den 12 januari 2016 bjuder vi in till nästa aktivitet i Svensk-Indiska Föreningens regi. Då talar vetenskapsjournalisten **Waldemar Ingdahl** om **den indiska rymdfartens historia**. Det talas om en andra rymdkapplöpning och Indien har slagit världen med häpnad genom att sända rymdsonder till både Månen och planeten Mars. Det dessutom till en lägre kostnad än vad Hollywood brukar lägga ut för att göra en film om rymdfärden. Fast rymdkapplöpningen handlar om långt mer än bara flaggor och fotavtryck. Det indiska rymdprogrammet har alltid varit inriktat på att stödja landets utveckling.

Föreningen fortsätter att växa stadigt. I skrivande stund är vi **512 stycken**, och ungefär hundra har tillkommit det senaste året! Alla är varmt välkomna, och styrelsen hoppas att få se er ofta på våra sammankomster! Vi i styrelsen arbetar **100 % ideellt**, och hur många och

forts nästa sida

Cochin:

VÄRLDENS FÖRSTA SOLDRIVNA FLYGPLATS

Hur går det för världens första soldrivna flygplats? Beläget i södra delstaten Kerala, är Cochin nu den första flygplatsen i världen att drivas helt på solenergi. Det finns mer än 46.000 solpaneler på Cochin flygplats. När ens flygplan svävar över Cochin International Airport, slås man av den bländande samlingen av reflekterande paneler i närheten av banan. 46.000 solpaneler är placerade på ett grönt fält för att ta tillvara kraften i det starka solljusets och omvandla det till energi.

Flygplatsen började med ett litet pilotprojekt genom att installera en solenergianläggning med 400 paneler på terminalens tak år 2013. När experimentet lyckades, beslutade man att gå hela vägen.

I augusti i år blev flygplatsen helt självförsörjande på elektricitet efter att ha installerat en 12 megawatt solanläggning nära frakterminalen. Flygplatsdirektör V. J. Kurian säger att det var de enorma elräkningarna som föranledde dem att titta på grönare lösningar.

Flygplatsen, som är den sjunde mest trafikerade i Indien hanterar mer än 1000 flygningar i veckan, förbrukar nästan 48.000 enheter vilket kostar 336.000 rupier (42.400 svenska kronor) dagligen. Inte nog med att man nu är självförsörjande, solkraftverket pro-

ducerar mer energi än flygplatsen behöver. Överskottet levereras till statens kraftnät för att återtagas nattetid eller under regniga dagar.

V. J. Kurian säger att flygplatser över hela Indien har kontaktat honom för att lära sig mer om "Cochin-modellen". Ett team från Liberia är också intresserat av att lära sig mer om att utnyttja solens energi.

Installationen av solvärmeanläggningen kostade nästan 77.700.000 svenska kronor och tog omkring sex månader att slutföra. Flygplatsen hoppas att få igen kostnaderna på sex år. Hittills har det varit en smidig resa för flygplatsen, säger Mr Kurian.

Men det finns utmaningar som lurar runt hörnet. Flygplatsen kommer att inviga en ny internationell terminal i januari 2016. Den omfattar nästan 139.000 kvm som kommer att kräva mer energi än vad den befintliga anläggningen genererar. Ytterligare solpaneler måste inrättas om man vill fortsätta att leva upp till devisen "första helt soldrivna flygplats".

Kommentar: Att just Cochin, Redaktörens hemstad i Indien, är först ute, glädjer naturligtvis redaktören. Civilflyget är, i motsats till vad många tror, inte särskilt miljöförstörande. Om fler flygplatser kunde följa Cochins exempel så blir det ännu miljövänligare.

PAKISTAN PLANERADE ATOMANFALL

Enligt uppgifter från USA, publicerade i Times of India den 18 januari i år, planerade Pakistan att sätta in kärnvapen mot Indien under Kargilkriget 1999. Detta skriver den f.d. CIA-analytikern Bruce Riedel i en dödsruna över Bill Clintons säkerhetsrådgivare Sandy Berger.

Mr Riedel skriver att på morgonen den 4 juli 1999 informerades president Clinton om att Pakistan hade gjort förberedelser för att sätta in kärnvapen. Bevisen var entydiga, och stämningen i Ovala Rummet var mycket låg.

Sandy Berger uppmanade Clinton att tala med Pakistans premiärminister Nawaz Sharif, lyssna på honom men att också vara mycket bestämd.

"Sandy kände Clinton väl, hans önskan var alltid att nå en kompromiss. Men denna gång var en kompromiss inte möjlig, det måste vara en ensidig pakistansk reträtt. Pakistan startade krisen och måste nu avsluta den utan att få något i gengäld. President Clinton måste klargöra för Nawaz Sharif att endast ett pakistanskt tillbakadragande kan förhindra en ytterligare eskalering."

"Det fungerade. Sharif drog tillbaka sina trupper. Det kom att kosta honom jobbet, armén avsatte honom i en kupp och han tillbringade ett decennium i Saudiarabien. Pakistan är berett att tillgripa helt oansvariga åtgärder när det är trängt av en överlägsen makt. Kina är lika oansvarigt som har försett Pakistan med kärnvapen".

forts från sid 1

ambitiösa aktiviteter vi ordnar växlar lite beroende på våra andra åtaganden. Men vi försöker att hålla tempot uppe!

Vid sidan av egna evenemang kan vi erbjuda inbjudningar till andra Indienrelaterade tillställningar och rabatterade biljettpriser. Vi försöker också besvara alla mail som kommer från medlemmar och andra som har frågor om Indien. Svensk-Indiska Föreningen, sedan medlemsavgiften sänktes till noll kronor, är beroende av frivilliga ekonomiska bidrag. Vi i styrelsen gör vad vi kan för att erbjuda en så bra verksamhet som möjligt till så låga kostnader som möjligt. Vi vill också informera om att [Svensk-Indiska Föreningen finns på Facebook](#).

RÄTTELSE

Arrangörerna av Stockholm Sangeet Conference har skickat in följande, rätt sura, rättelse av vårt omnämnande i förra numret:

I det senaste nyhetsbrevet från er finns en artikel om Stockholm Sangeet Conference, Det står där, fullständigt felaktigt, att festivalen arrangeras av "Indiska Ambassaden och Indian Council for Cultural Relations samt diverse svenska sponsorer."

Om redaktören hade kontrollerat fakta genom att t ex ta sig en snabb titt i festivalprogrammet, lyssna till konferencieren eller gått in på SSC:s hemsida hade denne vetat att Stockholm Sangeet Conference arrangeras av ingen annan än Stockholm Sangeet Conference själva, en ideell förening som startat och drivit festivalen sedan 2007.

Festivalen finansieras till största delen med medel från Stockholms Stads Kulturförvaltning och Statens Kulturråd samt ideella arbetsinsatser från Stockholm Sangeet Förening. Indiska ambassaden och ICCR kan räknas till våra många partners och sponsorer.

Vänligen publicera dessa rättelser i nästa nyhetsbrev.

Vilket vi härmed gör!

FBI, inte CIA. I TV-serien **Quantico**, som vi skrev om i förra numret, stod det att Priyanka Chopra utbildar sig till CIA-agent. Fel, skall vara FBI-agent.

Föreläsning om Indien och kastsystemet:

Demokrati med graderat medborgarskap

Det indiska kastsystemet är svårt att förstå för icke-indier. Det blir inte lättare av att det dels råder en språklig förbistring, dels att många aktivister och politiker vill lägga in sina egna tolkningar och synsätt på kastsystemet. Den språkliga förbistringen orsakas av att de indiska språken har två ord för kast, *varna* och *jati*, medan de västerländska bara har ett: kast. Det anses allmänt att det fyrdelade varnasytemet och jatisystemet en gång i forntiden fanns oberoende av varandra, och först senare sammansmälte.

Den 16 november 2015 höll Hans Magnusson, f.d. samordnare för Indien vid Svenska sektionen av Amnesty och välkänd dalitaktivist, ett föredrag med titeln "Demokrati och graderat medborgarskap". Som så ofta är fallet med denna typ av föreläsningar startade den med en lång startsträcka med allmän information om Indiens historia, folk, språk, politiska partier samt om konflikten mellan Mahatma Gandhi och dr Ambedkar.

Därefter följde en bra redogörelse för kastsystemet, Hans Magnusson konstaterade att Indiens lagstiftning om mänskliga rättigheter och kastdiskriminering är bra. Svagheten är tillämpningen.

Det visades också statistik över fattigdomen i Indien. Som så ofta var den rätt spretig, eftersom Hans Magnusson lade ihop statistik från olika källor. Nyhetsbrevets redaktör försökte göra en hastig beräkning medan Powerpointbilden var uppe, och kom fram till att av Indiens 1,2 miljarder människor är 1,1 miljard "mycket fattiga" eller "fattiga". Då skulle bara hundra miljoner återstå för medelklassen och de rika. Inte särskilt troligt.

Förutom den ovan nämnda startsträckan nämnde Hans Magnusson även naxalitörelsen och anti-Narmadarörelsen, samt - naturligtvis - små koketta bugningar till författaren Arundhati Roy och historikern Romila Thapar.

Då och då under föreläsningen fanns kommentarer av typen "den nya liberala ekonomin är kapitalismens sista stadium", "man kan slå ihjäl en människa men inte en ko", "en man en röst, en man inte samma värde", samt diverse negativa kommentarer om premiärminister Modi och hans regering.

Föredraget var inte desto mindre intressant, och det blev ännu mer besöksvärt av att "Pikej", PK Mahanandia (se Nyhetsbrev 5/2015), var närvarande och inlevelsefullt berättade om sina egna erfarenheter från sin barndom. Trots att han var nära till tårar, avslutade han med att säga att han har förlåtit alla dem som diskriminerade honom. Det är systemet det är fel på, inte individerna.

ATTACKEN I PATHANKOT

På nyårsdagen i år anfördes indiska flygvapnets bas i Pathankot i Panjab. Sex militanter trängde in på basen i syfte att förstöra flygplanen, men de hejdades dessförinnan. Efter två dygn var samtliga dödade.

Detta har gett upphov till en mängd analyser i indiska massmedia. Hur kunde de ta sig in på flygbasen? Varför ignorerades de varningar som förekommit? Det är för tidigt att ge några entydiga svar på dessa frågor. Men det förekommer ett brus av ständiga varningar, ofta av relativt allmän karaktär. Det är svårt att sortera ut vilka varningar som skall tas på allvar.

Däremot följer attacken ett mönster:

Premiärminister Modi hade strax innan, på juldagen, avlagt ett "överraskningsbesök" hos Pakistans premiärminister Nawaz Sharif, och ett antal besök av statssekreterare hade planerats. I sådana situationer brukar en spektakulär attack inträffa i Indien. Syftet är att förhindra förbättrade relationer mellan länderna. Varför? Jo, därför att pakistanska krigsmakten gynnas av att Indien betraktas som en fiende. Det ger dem ökade anslag och starkare inflytande över politiken. Likaså lever organisationer som Lashkar-e-Tayyiba och Jaish-e-Muhammed på den fiendskap som finns mellan länderna. Om relationerna förbättras minskar dessa organisationers och krigsmaktens manöverutrymme. I Indien anses det att

FARLIGT INDIEN?

I december misshandlades ett äldre par mildt av en granne i en butik i Chandigarh. Grannen örfilade paret och knuffade dem. Det hela spelades in av butikkens videokameror. Paret blev inte skadat, de ramlade inte ens omkull, och polisen omhändertog gärningsmannen.

Trots att händelsen, åtminstone ur ett svenskt perspektiv, verkade relativt bagatellartad basunerades den ut i indiska nyhetskanaler hela dagen den 11 december.

Detta är ytterligare ett bevis på Indiens låga tolerans mot våldsbrott. Indien har ju fått ett oförtjänat dåligt rykte p.g.a. den synnerligen barbariska våldtäkten i december 2012.

Bankrån och värdetransportrån förekommer ytterst sällan. Dock körde nyligen en chaufför iväg med en stor penningssumma sedan säkerhetsvakten gått ur bilen för att kissa. Fast det var ju inget våldsbrott.

I Old Delhi kan man se hur juvelerarna sitter och räknar högar av sedlar inför öppen ridå från gatan.

det politiska etablissemanget i Pakistan är relativt intresserat av en avspänning, men att detta förhindras av militären.

I pakistanska massmedia har också skrivits artiklar om händelsen. Det intressanta är att man inte alls förnekar att attacken utgick från pakistanskt territorium och att den pakistanska militären och/eller ISI, eller åtminstone vissa kretsar inom dessa, bistod militanterna.

Slutsatsen blir alltså att det inte kan bli någon avspänning mellan Indien och Pakistan förrän de civila politikerna i Pakistan tar befälet över krigsmakten.

Men, invänder då någon, måste inte Kashmirfrågan också lösas? Jo, men om Kashmirfrågan plötsligt skulle avföras från dagordningen så skulle, i dagens läge, det inte dröja länge innan pakistansk inrikespolitik hittar en ny fokuseringspunkt - och denna skulle involvera Indien.

Detta Nyhetsbrev aviseras till 2.482 mottagare. Därtill kommer de som själva hittar Nyhetsbrevet på Empatums hemsida.

UTANFÖRSKAPETS MYLLA

av Jonas Hellman

Här i Indien bor mer än 180 miljoner muslimer, många fler än i Europa. Hittills har relativt få av dessa lockats av våldsbejakande grupper som IS och al-Qaida. Det pågår ihärdiga rekryteringsförsök, men av någon anledning tycks Europas segregerade förorter utgöra en bättre mylla för extremism och terrorism än den indiska slummen.

Orsaken är inte fattigdom, för muslimerna i Indien är förstås fattigare än muslimerna i Europa. De indiska muslimerna är på många sätt missgynnade. Även Bombays slumområden är indelade i hinduiska områden och muslimska områden, varav de muslimska områdena som regel är sämre.

Bland andra religiösa grupper finns en utbredd skepsis mot muslimer. Regeringspartiet BJP bygger sin ideologi på att Indien ska blir ett hinduiskt land, vilket för yngre muslimer knappast kan kännas särskilt hoppningivande. Potentialen för missnöje bland muslimer i Indien är således stor. Ändå är det, såvitt känt, få indier som har tagit steget att åka till Mellanöstern och kriga för IS. India Today rapporterade i november att 23 indier fanns i Syrien eller Irak och var anslutna till IS, att jämföra med de 125 svenskar som Säpo hade identifierat vid ungefär samma tidpunkt.

Sett till antalet unga muslimska män som lever i fattigdom borde Indien vara en jättelik rekryteringsbas för IS. Men så är det inte, och försöken att starta ett "heligt krig" i Indien har hittills inte väckt något större gensvar.

De européer som har anslutit sig till IS är inte särskilt fattiga. Deras starka religiösa övertygelse har dykt upp sent. Många av dem har tidigare levt som sekulariserade muslimer och haft en västerländsk livsstil. Andra har konverterat till islam och utvecklat en snabb fundamentalism.

En drivkraft är uppenbart utanförskap, att de känner sig illa behandlade och inte möts av den respekt som de vill få. I många fall verkar det mer handla om deras egna behov av uppmärksamhet än om IS konstiga lära. De tycks ha valt IS eftersom det är det värsta som finns till hands, men annars skulle de kanske ha anslutit sig till någon annan extrem religiös eller politisk organisation.

Två reflektioner gällande Sverige:

För det första, i Indien har mer än tusen muslimska ledare bannlyst IS och deklarerat att organisationens handlingar strider mot islam. Varför kan inte alla muslimska ledare i Sverige göra motsvarande tydliga markering?

För det andra, alla de asylsökande som Sverige har tagit emot behöver så snart som möjligt få besked. När Sverige nu har tagit emot dem måste de få en chans att börja jobba och försörja sig. Hur de blir bemötta och vilka möjligheter de ges blir avgörande för vilka relationer de utvecklar till det svenska samhället.

Artikeln publicerades först i SvD den 11 dec 2015.

Jonas Hellman är bosatt i Mumbai.

VI ÄR BÄST PÅ INDIEN!

Delhi, Amritsar, Ahmedabad, Nagpur, Mumbai, Goa, Kolkata, Hyderabad, Bangalore, Thiruvananthapuram, Kochi, Chennai och Kozhikode samt Kathmandu och Colombo.

Endast ett byte från Sverige!

Du kan flyga ut till en ort och tillbaka från en annan.

Från Skandinavien flyger Qatar Airways dagligen med den senaste, modernaste och mest miljövänliga flygplansmodellen, Dreamliner B787.

Vi är bäst - men inte dyra!

www.qatarairways.com Tel 08-402 00 80

MOHINIYATTAM

Vet du vad Mohiniyattam är? Det är en av Keralas två klassiska nationaldanser. Den är inte lika välkänd som den andra, Kathakali. Mohiniyattam kännetecknas av graciösa och ganska långsamma rörelser av flickor i vit traditionell Keralasari med guldkanter. Även pojkar dansar iförda vit lungi.

I Cochin ägde nyligen en mohiniyattam-föreställning rum, utförd av Nrithya Khsethra. En mycket vacker föreställning med levande musik.

Som så ofta i Indien var föreställningen sponsrad av företag, bland dem CGH Earth Group of Hotels.

En av organisatörerna höll en introduktion där hon bl.a. påpekade att ett land dör om dess kultur försvinner. "På så sätt är vi (indier) våra egna värsta fiender. Vi håller på att glömma bort vår egen kultur". Efter föreställningen sade Nyhetsbrevets redaktör till henne att i hans tycke har Indien utan tvekan världens bästa musiktradition, både när det gäller folkmusik och klassisk musik. Men titta samtidigt på indierna idag när de firar sina bröllop och festivaler. Då är det bara oväsen på hög volym som räknas. Smällare och skränig filmmusik på hög volym. Hon höll med om detta, och de omkringstående biföll livligt.

REFLEXIONER KRING TID I DAGLIGVARUAFFÄREN

Redaktören står och väntar på sin fru vid kassorna i en av Cochins mest välkända dagligvarubutiker. Man handlar på samma sätt som på ICA, man plockar till sig varor och går till kassan och betalar. Men där upphör likheten. Kassornas diskar är alldeles för små, varorna får knappast plats. Kassören läser in varornas streck-koder med en handhållen läsare. Men efter att ha gjort det måste han ändå slå in varubeskrivning och pris för varje vara. Därefter tar han betalt. Betalar man med kort måste man uppge sitt namn, sedan slå in kortets kod och skriva på. Därefter plockar han fram en plastkasse under disken och börjar lasta i - gärna äggen underst. Redaktören blir frestad att rationalisera arbetet, den tid det tar skulle kunna reduceras med mer än hälften. Men han lägger band på sig: detta är södra Indien! Det finns inget intresse av att spara tid!

Tid är ingen bristvara här.